

Sygn. akt **VIII Ua 6/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariola Szmajduch SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Ewa Grychtoł

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2019r. w Gliwicach

sprawy z odwołania A. B. (B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji odwołującego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 27 listopada 2018 r. **sygn. akt** VI U 361/16

1) oddala apelację;

2) zasądza od odwołującego na rzecz organu rentowego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater (-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Mariola Szmajduch

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Ua 6/19

UZASADNIENIE

Odwołujący A. B. domagał się zmiany zaskarżonych decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.:

- z dnia 19 lipca 2016 roku, nr (...) - (...);
- z dnia 26 lipca 2016 roku, nr (...) - (...);

- z dnia 11 sierpnia 2016 roku, nr (...) - (...);
- z dnia 7 września 2016 roku, nr (...) - (...);
- z dnia 22 września 2016 roku, nr (...) - (...);
- z dnia 17 października 2016 roku, nr (...) - (...);
- z dnia 9 listopada 2016 roku, nr (...) - (...);
- z dnia 28 listopada 2016 roku, nr (...)//2016 - (...);

poprzez przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od dnia 26 czerwca 2016 roku do dnia 6 grudnia 2016 roku.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, podnosząc że ubezpieczony wykorzystał pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni w dniu 25 czerwca 2016 roku.

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2018r. Sąd Rejonowy w G. oddalił odwołania i zasądził od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kwotę 1440zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że ubezpieczonemu wystawiono zwolnienia lekarskie w okresach:

od 23 grudnia 2015r. do 20 czerwca 2016r.;

od 26 czerwca 2016r. do 12 lipca 2016r.;

od 13 lipca 2016r. do 23 lipca 2016 r.;

od 24 lipca 2016r. do 12 sierpnia 2016r.;

od 13 lipca 2016r. do 1 września 2016 r.;

od 2 września 2016r. od 13 września 2016 r.;

od 14 września 2016r. do 18 października 2016 r.;

od 19 października 2016 r. do 15 listopada 2016 r.;

od 16 listopada 2016r. do 6 grudnia 2016 r..

Jak dalej ustalił Sąd Rejonowy, pierwszy okres niezdolności do pracy odwołującego był związany z wypadkiem przy pracy i wynosił 181 dni. W tym samym czasie odwołujący leczył się również na inne choroby, i tak drugi okres niezdolności do pracy związany był z dolegliwościami związanymi z zespołem bólowym kręgosłupa lędźwiowego, a następnie zwolnienia wystawione zostały przez lekarza psychiatrę.

Zaskarżonymi decyzjami organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od 26 czerwca 2016r. do 6 grudnia 2016r. wskazując, że odwołujący wykorzystał pełen okres zasiłkowy z dniem 25 czerwca 2016 roku.

Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych ortopedy i neurologa oraz psychiatry na okoliczność ustalenia, czy odwołujący był niezdolny do pracy z powodu tej samej choroby w okresach:

- a) od 23 grudnia 2015 roku do 20 czerwca 2016 roku,
- b) od 25 czerwca 2016 roku do 12 lipca 2016 roku,
- c) od 13 lipca 2016 roku do 23 lipca 2016 roku,
- d) od 24 lipca 2016 roku do 12 sierpnia 2016 roku,
- e) od 13 sierpnia 2016 roku do 01 września 2016 roku,
- f) od 02 września 2016 roku do 13 września 2016 roku,
- g) od 14 września 2016 roku do 18 października 2016 roku,
- h) od 19 października 2016 roku do 15 listopada 2016 roku,
- i) od 16 listopada 2016 roku do 06 grudnia 2016 roku.

Biegły z zakresu (...) oraz biegły z zakresu neurologii M. W., wskazali, że;

- od dnia 23 grudnia 2015 roku do 16 marca 2016 roku odwołujący był leczony tylko ortopedycznie w związku z dolegliwościami przedramienia lewego,

- od dnia 30 czerwca 2016 roku do dnia 6 grudnia 2016 roku, odwołujący leczył się psychiatrycznie w związku z zaburzeniem nastroju i zachowania,

- od dnia 17 marca 2016 roku do dnia 29 czerwca 2016 roku leczenie i okresy zasiłkowe były prowadzone zarówno przez psychiatrę i ortopedę, co spowodowało kilkudniowe nakładanie się okresu przez dwóch specjalistów.

W opinii uzupełniającej biegli podali, że momenty nakładania się okresów zasiłkowych u odwołującego wynikają z powodu leczenia różnych jednostek chorobowych, w różnych poradniach i u różnych specjalistów. Leczenie było prowadzone z powodu dwóch schorzeń u psychiatry z powodu zaburzeń emocjonalnych kodowanych jako F-06 i F4, co należy traktować jako leczenie tej samej jednostki chorobowej oraz u ortopedy z powodu następstw złamania przedramienia oraz w okresie od dnia 26 czerwca 2016 roku do dnia

29 czerwca 2016 roku z powodu zmian kręgosłupa, co stanowi zupełnie odrębną jednostkę chorobową, której to leczenie nakładało się na leczenie zaburzeń psychiatrycznych. Biegli podali, że wszystkie leczone przez ubezpieczonego schorzenia były schorzeniami niezależnymi od siebie, czyli były to inne choroby związane z dysfunkcjami innych narządów.

Biegły lekarz psychiatra M. S. w swej opinii wskazał, że ubezpieczony był niezdolny do pracy:

- od 23 grudnia 2015r. do 20 czerwca 2016r. z powodu choroby o numerze S52 – złamanie przedramienia;

- od 5 kwietnia 2016r. do 30 kwietnia 2016r. oraz od dnia 17 maja 2016r. do 14 czerwca 2016r. z powodu choroby o numerze F06 – inne zaburzenia psychiczne spowodowane uszkodzeniem lub dysfunkcją mózgu i chorobą somatyczną;

- od 30 kwietnia 2016r. do 16 maja 2016r. z powodu choroby o numerze F41 – inne zaburzenia lękowe;

- od 25 czerwca 2016r. do 29 czerwca 2016r. z powodu choroby o numerze M47 – zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa;

- od 30 czerwca 2017r. do 12 lipca 2016r. oraz od 24 lipca 2016r. do 12 sierpnia 2016r. z powodu choroby o numerze F06 - inne zaburzenia psychiczne spowodowane uszkodzeniem lub dysfunkcją mózgu i chorobą samoistną;

- od 13 lipca 2016r. do 23 lipca 2016r. odwołujący przebywał na zwolnieniu lekarskim z powodu choroby o numerze F41 - inne zaburzenia lękowe;

- od 24 lipca 2016r. do 6 grudnia 2016r. z powodu choroby o numerze F41 – inne zaburzenia lekowe.

W ocenie biegłego, odwołujący od 17 marca 2016r. do 29 czerwca 2016r. był niezdolny do pracy z przyczyn ortopedycznych oraz psychiatrycznych, a od 30 czerwca 2016r. do 6 grudnia 2016r. z przyczyn psychiatrycznych. Nadto podał, że niezdolność odwołującego do pracy z przyczyn psychiatrycznych spowodowana jednostkami chorobowymi o numerach F06 oraz F41 należy traktować jako ciągłość ponieważ, w przypadku odwołującego, ich objawy pokrywają się. W opinii uzupełniającej, biegły psychiatra wyjaśnił, że zmiana rozpoznania wiązała się z pogłębioną diagnostyką istniejącego już uszkodzenia (...). Lekarz prowadzący pierwszy wpis o podejrzeniu istnienia organicznego podłoża zaburzeń zamieścił w dniu 1 marca 2016 roku: „organiczne zaburzenia afektywne do obserwacji”. Lekarz prowadzący zapoznał się wówczas z patologicznym wynikiem badania EEG z dnia 14 sierpnia 2012 roku, powziął informację o wypadku komunikacyjnym z 2007 roku oraz skierował pacjenta na badanie TK głowy. Choroba leczona po dniu 5 kwietnia 2016 roku stanowi kontinuum zaburzeń psychicznych leczonych wcześniej, zmianie uległo jedynie rozpoznanie, co było uwarunkowane stwierdzeniem istnienia zmian organicznych w obrębie ośrodkowego układu nerwowego. W ocenie biegłego nie ma podstaw żeby można było twierdzić, że powyższe zmiany nie istniały już przed dniem 5 kwietnia 2016 roku, co potwierdza wynik badania EEG z 2012 roku.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2016 roku, poz. 372 ze zm. – dalej zwana ustawą zasiłkową), zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy (...) nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni.

Po myśli natomiast art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej).

Dalej Sąd Rejonowy podniósł, że cytowane w art. 8 ustawy zasiłkowej normy prawne określają okres wypłaty zasiłku chorobowego, który w podstawowym wymiarze wynosi 182 dni. Po wyczerpaniu okresu zasiłkowego, jeżeli dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy, ubezpieczonemu przysługuje prawo do ubiegania się o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego na okres do 12 miesięcy kalendarzowych. Sąd wyjaśnił, że przez okres zasiłkowy rozumie się okres, za który ubezpieczonemu przysługuje zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego, natomiast przepis art. 9 ustawy zasiłkowej normuje w jaki sposób należy liczyć dany okres zasiłkowy, od kiedy powstaje nowy okres zasiłkowy oraz kiedy niezdolność do pracy wlicza się do poprzedniego okresu zasiłkowego. Do jednego okresu zasiłkowego wlicza się dwa lub więcej okresów niezdolności do pracy, jeżeli zostały spowodowane tą samą chorobą, a przerwa między poprzednim, a kolejnym okresem niezdolności nie przekroczyła 60 dni, przy czym pojęcia „ta sama choroba” nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który – choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne – stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 listopada 2008 roku, w sprawie II UK 86/08, opublikowanej w LEX nr 56600).

Dalej Sąd Rejonowy podniósł, że nowy okres zasiłkowy powstaje wówczas, gdy zachodzi okoliczność w postaci niezdolności do pracy, która wystąpiła po przerwie i została spowodowana inną chorobą, niż w poprzednim okresie

niezdolności do pracy. Oprócz tego okres zasiłkowy jest liczony na nowo, gdy przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni.

Przez określenie "nieprzerwana niezdolność do pracy" należy rozumieć jeden okres niezdolności do pracy, spowodowany tą samą chorobą lub różnymi chorobami, jeżeli nie występuje między nimi przerwa – tzn. jeżeli pracownik jest niezdolny do pracy "bez przerwy" i nie odzyskuje tej zdolności, nawet na jeden dzień. Natomiast jeśli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi różnymi chorobami, wystąpi choćby jeden dzień przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, okres zasiłkowy liczy się od nowa. Jeśli niezdolność do pracy trwa bez przerwy (jest nieprzerwana) – to wszystkie dni tej niezdolności wlicza się w całości do jednego okresu zasiłkowego, bez względu na to, czy spowodowane zostały tą samą, czy inną chorobą (por. Agnieszka Rzepecka-Gil: Komentarz do art.9 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, LEX 2014).

Sąd Rejonowy odwołując się do opinii biegłych, wskazał, że odwołujący był niezdolny do pracy od 17 marca 2016r. do 29 czerwca 2016r. z powodu dwóch jednostek chorobowych – doszło do nałożenia okresów zasiłkowych, natomiast czasookres bez nakładania się okresów zasiłkowych psychiatrycznych i ortopedycznych obejmuje okres od 23 grudnia 2015r. do 16 marca 2016r. kiedy to odwołujący był leczony tylko ortopedycznie w związku z dolegliwościami przedramienia lewego oraz okres od 30 czerwca 2016r. do 6 grudnia 2016r. kiedy to miało miejsce jedynie leczenie psychiatryczne w związku z zaburzeniem nastroju i zachowania.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji, odwołujący był niezdolny do pracy wprawdzie z powodu dwóch różnych jednostek chorobowych, jednakże jak wynika z poczynionych w toku postępowania ustaleń, nie odzyskał zdolności do pracy nawet na jeden dzień. Wobec braku przerwy w okresie niezdolności do pracy u odwołującego wszystkie dni przedmiotowej niezdolności należało wliczyć do jednego okresu zasiłkowego. W konsekwencji okres zasiłkowy wynoszący 182 dnia odwołujący wykorzystał w dniu 25 czerwca 2016 roku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., obciążając odwołującego tymi kosztami częściowo. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę, że odwołujący przez okres niemal 6 miesięcy nie otrzymywał zasiłku chorobowego, a był niezdolny do pracy.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł odwołujący, zarzucając;

1) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie, że w okresie od 21 do 24 czerwca 2016r. nie odzyskał zdolności do pracy, choć w okresy tym nie przebywał na zwolnieniu lekarskim ani też nie ubiegał się o wykazanie rzekomej niezdolności do pracy z ze względów zdrowotnych, a przedłożonej dowody w postaci faktur VAT (...)D?2016 z dnia 21 czerwca 2016r. i jest zeznania potwierdzają odzyskanie zdolności do pracy, po wcześniejszym wypadku przy pracy;

2) naruszenie przepisu prawa materialnego a to art. 8 oraz art. 9 ust.2 ustawy zasiłkowej poprzez wprowadzenie pojęcia „choroby współistniejącej” w celu ograniczenie prawa do świadczenia dla odwołującego, który pomiędzy przerwą od 21 do 24 czerwca 2016r. był niezdolny do pracy z powodu dwóch różnych chorób, mających odmienne kody i pomiędzy którymi nie występuje żaden związek;

3) naruszenia przepisów prawa a to art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej poprzez ustalenie, że „odwołujący był niezdolny do pracy wprawdzie z powodu dwóch różnych jednostek chorobowych, jednakże jak wynika z poczynionych w toku postępowania ustaleń, nie odzyskał zdolności do pracy nawet na jeden dzień. Wobec braku przerwy w okresie niezdolności do pracy u odwołującego wszystkie dni przedmiotowej niezdolności należało wliczyć do jednego okresu zasiłkowego”. Ustalenie to pozostaje w sprzeczności z przedłożonymi dowodami w postaci faktur VAT, wskazującymi na odzyskanie zdolności do pracy w okresie przerwy pomiędzy 21 a 24 czerwca 2016r. tj. w okresie pomiędzy niezdolnością do pracy wynikającą z powodów następstwa schorzeń ortopedycznych wypadku z 23 grudnia 2015r. do

1 czerwca 2016r., a brakiem zdolności do pracy w okresie od 25 do 29 czerwca 2016r z powodu choroby neurologicznej, a następnie od 30 czerwca do 18 października ze względu na chorobę psychiatryczną;

4) naruszenie przepisów postępowania tj art. 472 kpc w zw. z art. 278kpc poprzez zasięgnięcie opinii biegłych lekarzy sądowych w celu wykazania związku pomiędzy chorobą ortopedyczną oraz chorobą psychiatryczną, a następnie pominięcie w treści zaskarżonego orzeczenia opinii biegłych, potwierdzających brak związku pomiędzy tymi schorzeniami, a tym samym wykluczających rzekome współistnienie tych chorób.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołań ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, nadto zasądzenie kosztów postępowania za obydwie instancje.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję, dzieląc w całości rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja odwołującego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktycznie, przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a następnie dokonał właściwej oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktycznie i rozważania prawne dokonane przez Sąd I instancji, uznał je za własne co oznacza, że zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego.

Podniesione w apelacji zarzuty nie wnoszą do sprawy żadnych nowych okoliczności faktycznych ani prawnych, które mogłyby stanowić podstawę do zmiany zaskarżonego orzeczenia. W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres, bowiem przeprowadzone postępowanie wykazało, że był on nieprzerwanie niezdolny do pracy w okresie od 23 grudnia 2015r. do 6 grudnia 2016r., a zatem przysługiwał mu zasiłek chorobowy tylko za 182 dni.

Sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego może tylko wówczas wzruszyć zaskarżony wyrok, gdy istnieje dysharmonia między materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej doszedł sąd na jego podstawie. Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut ten jest bezzasadny bowiem wydane na potrzeby sprawy opinie biegłych w sposób jednoznaczny wskazują, że ubezpieczony w podanym wyżej okresie nie odzyskał zdolności do pracy nawet na jeden dzień. Okoliczność, że na okres od 21 do 24 czerwca 2016r. nie zostało wystawione odwołującemu zaświadczenie lekarskie nie oznacza, że w tym czasie był zdolny do pracy. Zaświadczenia lekarskie o których mowa w art. 55 ustawy zasiłkowej, są jedynie dowodami stwierdzającymi czasową niezdolność do pracy (art. 53 ust.1 ustawy zasiłkowej), lecz nie kreują tej niezdolności. I odwrotnie - brak zaświadczenia lekarskiego nie dowodzi zdolności do pracy danej osoby. Również okoliczność wykonywania czynności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej jak np. wystawianie faktur nie oznacza, że dana osoba jest zdolna do pracy, tym bardziej, że ubezpieczenie chorobowe dla prowadzących działalność gospodarczą ma charakter dobrowolny (art. 11 ust.2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych – t.j. Dz. U 2019.300).

Sąd Rejonowy wbrew zarzutom odwołującego, trafnie zastosował w sprawie przepisy art. 8 i art. 9 ust.2 ustawy zasiłkowej. Zaprezentowana w pisemnych motywach rozstrzygnięcia interpretacja powyższych przepisów dokonana przez Sąd pierwszej instancji zasługuje na pełną aprobatę i nie ma potrzeby powtarzania tych argumentów. Z art. 8 ustawy zasiłkowej wynika, że zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż

przez 270 dni. Zgodnie natomiast z art. 9 tej ustawy, do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 (ust. 1) oraz okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (ust. 2). Przepisy art. 9 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej nie nasuwają żadnych wątpliwości interpretacyjnych. W art. 9 ust. 1 mowa jest o nieprzerwanej niezdolności do pracy, bez rozróżnienia na niezdolność spowodowaną tą samą czy inną chorobą. Wynika zatem z tego, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby.

W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja właśnie miała miejsca, odwołujący był niezdolny do pracy nieprzerwanie przez okres od 23 grudnia 2015r. do 6 grudnia 2016r., stąd miał prawo do zasiłku chorobowego jedynie przez okres 182 dni. Nie ma znaczenia okoliczność, że niezdolność odwołującego do pracy spowodowana była różnymi chorobami i to chorobami nie pozostającymi ze sobą w związku. Potwierdzona opiniami biegłych nieprzerwana niezdolność do pracy odwołującego, w świetle przepisu art. 9 ustawy zasiłkowej skutkuje prawem do zasiłku chorobowego w wymiarze 182 dni i jest przeszkodą do otwarcia się nowego okresu zasiłkowego.

Wbrew zarzutom apelującego, Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku wskazał na odrębność chorób odwołującego, lecz okoliczność ta nie ma żadnego wpływu na uprawnienia odwołującego do zasiłku chorobowego.

Co do zarzutu naruszenia art. 472 kpc, to zgodnie z tym przepisem „Sąd żąda przedstawienia niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy akt osobowych i innych dokumentów, stosując odpowiednio przepis art. 149¹.” Po myśli natomiast art. 149¹.Kpc „Sąd może wzywać strony, świadków, biegłych lub inne osoby w sposób, który uzna za najbardziej celowy, z pominięciem sposobów doręczeń przewidzianych w rozdziale 2, jeżeli uzna to za niezbędne do przyspieszenia rozpoznania sprawy. Wezwanie dokonane w ten sposób wywołuje skutki przewidziane w niniejszym kodeksie, jeżeli jest niewątpliwe, że doszło ono do wiadomości adresata w terminach określonych w art. 149 § 2.” W ocenie Sądu Okręgowego zarzut naruszenia tego przepisu wymyka się z pod kontroli instancyjnej. Podkreślić należy, że odwołujący w żaden sposób nie skonkretyzował uchybień jakich miał się dopuścić Sąd Rejonowy. Przepisy przywołane wyżej realizują zasadę szybkości postępowania i do jego naruszenia nie może dojść w związku z art. 278 kpc.

Mając powyższe na uwadze, apelacja jako niezasadna została oddalona na mocy art. 385 kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł w pkt. 2 wyroku w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c. oraz 9 ust. 2, §10 ust. 1 pkt 1, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804), uwzględniając okoliczność, że sprawa została przekazana do rozpoznania jako jedna apelacja.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater (-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Mariola Szmajduch

Sędzia Przewodniczący Sędzia